

Arrest

nr. 261 729 van 6 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. OKEKE DJANGA
Broustinlaan 88 / 1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 26 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 13 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. OKEKE DJANGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juni 2018 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven met een inreisverbod van drie jaar.

1.2. Verzoeker diende op 21 maart 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op

9 april 2019 niet in overweging genomen. Een daaropvolgende aanvraag, ingediend op 6 mei 2019, werd op 21 november 2019 onontvankelijk verklaard.

1.3. Naar aanleiding van een administratieve controle op zwartwerk werd op 13 juli 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven, evenals een inreisverbod van twee jaar opgelegd. Dit zijn thans de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Aalter op 13/7/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE: AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1960 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten,*
- ☐ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging,*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer - zal opgesteld worden door de politie - politiezone van Aalter)

Artikel 74/14. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 01.07.2016.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 17.04.2009. Op 28.11.2011 werd hij gemachtigd tot tijdelijk verblijfsrecht.

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming (A kaart geldig tot 17.12.2012). Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 28.07.2015. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 01.07.2016. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Op 5/6/2018 werd aan betrokkene - naar aanleiding van een administratieve controle door de politie van Zaventem) een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met een inreisverbod van 3 jaar.

Op 21/3/2019 diende betrokkene een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging in. Op 9/4/2019 werd beslist om deze aanvraag niet in overweging te nemen.

Op 6/5/2019 diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot verblijf in bij zijn gemeente. Deze aanvraag werd op 21/11/2019 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd betekend op 25/11/2019.

Betrokkene verklaart bij zijn vriendin in Vorst te wonen, (...) 26. De naam van zijn vriendin is O. G. Hij zegt dat ze de Belgische nationaliteit heeft en dat en ze geen kinderen hebben. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart ook dat hij 3 broers in België heeft met de Belgische nationaliteit Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, zijn broers kunnen zich begeven naar Congo D.R.. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo D.R. geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt met aannemelijk gemaakt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 01.07.2016.

Deze vorige beslissing(en) tot verwijdering werd(en) niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 17.04.2009. Op 28.11.2011 werd hij gemachtigd tot tijdelijk verblijfsrecht.

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming (A kaart geldig tot 17.12.2012). Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 28.07.2015. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 01.07.2016. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 01.07.2016.

Betrokkene heeft op 25/7/2016 een aanvraag tot verblijf ingediend, maar deze aanvraag werd op 25/8/2016 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd betekend op 5/6/2018.

Op 5/6/2018 werd aan betrokkene - naar aanleiding van een administratieve controle door de politie van Zaventem) een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met een inreisverbod van 3 jaar.

Op 21/3/2019 diende betrokkene een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging in. Op 9/4/2019 werd beslist om deze aanvraag niet in overweging te nemen.

Betrokkene verklaart bij zijn vriendin in Vorst te wonen, (...) 26. De naam van zijn vriendin is O. G. Hij zegt dat ze de Belgische nationaliteit heeft en dat en ze geen kinderen hebben. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart ook dat hij 3 broers in België heeft met de Belgische nationaliteit. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt, immers, zijn broers kunnen zich begeven naar Congo D.R. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo D R. geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart dat hij hier wil blijven omdat zijn 3 broers hier officieel wonen en dat zijn vader gestorven is in Congo We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 01.07.2016.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 17.04.2009. Op 28.11.2011 werd hij gemachtigd tot tijdelijk verblijfsrecht.

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming (A kaart geldig tot 17.12.2012). Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 28.07.2015. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 01.07.2016. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 01.07.2016.

Betrokkene heeft op 25/7/2016 een aanvraag tot verblijf ingediend, maar deze aanvraag werd op 25/8/2016 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd betekend op 5/6/2018.

Op 5/6/2018 werd aan betrokkene - naar aanleiding van een administratieve controle door de politie van Zaventem) een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met een inreisverbod van 3 jaar.

Op 21/3/2019 diende betrokkene een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging in. Op 9/4/2019 werd beslist om deze aanvraag niet in overweging te nemen.

Betrokkene verklaart bij zijn vriendin in Vorst te wonen, (...) 26. De naam van zijn vriendin is O. G. Hij zegt dat ze de Belgische nationaliteit heeft en dat en ze geen kinderen hebben. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart ook dat hij 3 broers in België heeft met de Belgische nationaliteit. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, zijn broers kunnen zich begeven naar Congo D.R.. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo D.R. geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

*Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
(...)"*

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)
INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Aalter op 13/7/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

*Aan de heer, die verklaart te heten:
[...]*

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België

De beslissing tot verwijdering van 13/7/2021 gaat gepaard met dit in reisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 17.04.2009. Op 28.11.2011 werd hij gemachtigd tot tijdelijk verblijfsrecht.

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming (A kaart geldig tot 17.12.2012). Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 28.07.2015. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 01.07.2016. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 01.07.2016.

Betrokkene heeft op 25/7/2016 een aanvraag tot verblijf ingediend, maar deze aanvraag werd op 25/8/2016 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd betekend op 5/6/2018,

Op 5/6/2018 werd aan betrokkene - naar aanleiding van een administratieve controle door de politie van Zaventem) een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met een inreisverbod van 3 jaar.

Op 21/3/2019 diende betrokkene een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging in. Op 9/4/2019 werd beslist om deze aanvraag niet in overweging te nemen.

Op 6/5/2019 diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot verblijf in bij zijn gemeente. Deze aanvraag werd op 21/11/2019 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd betekend op 25/11/2019.

Betrokkene verklaart bij zijn vriendin in Vorst te wonen. (...) 26. De naam van zijn vriendin is O. G. Hij zegt dat ze de Belgische nationaliteit heeft en dat en ze geen kinderen hebben. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart ook dat hij 3 broers in België heeft met de Belgische nationaliteit. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die

op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, zijn broers kunnen zich begeven naar Congo D.R.. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo D.R. geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(...)”*

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat aan verzoeker op 5 juni 2018 een inreisverbod werd afgegeven van drie jaar. Verzoeker diende geen beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing, zodat deze definitief is. Thans wordt op 13 juli 2021 een inreisverbod opgelegd van twee jaar. Wanneer de overheid op grond van een nieuw onderzoek een nieuwe beslissing neemt, moet zij worden geacht de eerste beslissing te hebben vervangen door de nieuwe beslissing, die een nieuwe uiting van haar wil uitmaakt (RvS 25 juni 2009, nr. 194.637). Derhalve vervangt het huidige inreisverbod van twee jaar het eerdere inreisverbod van drie jaar, gegeven op 5 juni 2018. Dit leidt ertoe dat indien het thans bestreden inreisverbod wordt vernietigd, verzoeker zich geconfronteerd zou zien met een definitief, reeds bestaand inreisverbod van drie jaar. Ter terechtzitting gevraagd welk voordeel een vernietiging van het thans bestreden inreisverbod voor verzoeker oplevert, erkent de advocate van verzoeker dat een vernietiging van het thans bestreden inreisverbod in wezen verzoeker benadeelt, vermits als gevolg hiervan het inreisverbod van drie jaar zou herleven.

In zoverre het beroep is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod van twee jaar, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dan ook vast te stellen dat het huidige beroep verzoeker geen voordeel kan opleveren. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het beroep tegen dit inreisverbod, zodat het beroep, voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift het volgende aan:

“SCHENDING VAN HET ARTIKEL 8 EVRM in combinatie met het artikel 73/14 van de wet van 1980.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor Rechten van de Mens en vrijwaring van de fundamentele vrijheden(EVRM) luidt als vol:

Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

De draagwijdte van deze bepaling wordt bepaald door de rechtspraken van het Hof voor de Rechten van de Mens.

Inderdaad, er voortvloeit van het arrest Markx t/België(§ 31) van 13.06.1979 en Olson t/Zweden(§ 59) du 24.03.1988) twee cruciale elementen: de familiaal leven en het recht om samen te leven, zodat familiale betrekkingen kunnen zich ontwikkelen op reguliere wijze, amen kunnen zijn en blijven, alsook dat de familieleden.

De § 31 van het arrest Marckx t/België luidt als volgt:

"De eerste vraag dat men moet beantwoorden in deze materie is te weten of de natuurlijke band tussen Paula en Alexandra Marckx heeft tot een het familiaal leven geleid, dat beschermd is door art.8 EVRM. Door het vrijwaren van de eerbied van het familiaal leven, art 8 veronderstelt het bestaan van de familie. Het Hof gaat akkoord met de constante rechtspraak van de Commissie op een belangrijk punt: art. 8 maakt geen verschil tussen "legitieme" en "natuurlijk" familie. Zo'n onderscheid zou strijdig zijn met de woorden " elke persoon"; art. 14 van het hetzelfde verdrag bevestigt en verbiedt het onderscheid, in het genieten van de rechten en vrijheden gevrijwaard door het EVRM, discriminatie o.b.v. "geboorte". Heeft merkt voor het overige dat het Comité van Ministers van Raad van Europa ziet in een alleenstaande moeder en zijn zoon een gezin tussen andere(resolutie (70) 15 van 15.05.1970 op eerbiediging van sociaal leven van alleenstaande moeder en van hun kinderen(§ 1-10 en 11-5 etc).

Art. 8 EVRM geldt dus zowel voor het legitiem, als voor het natuurlijk familiaal leven. Het is ook niet betwist dat Paula Marckx heeft zorg gedragen voor haar dochter Alexandra sinds haar geboorte en heeft nooit stoppen met deze bezigheid, zodat er tussen hen een effectieve familieleven heeft er plaatsgevonden.

Er moet nog een onderzoek plaatsvinden omtrent de betekenis dat de Belgische wetgever geeft aan het woord eerbiediging van het familiaal leven in elke van de domeinen onder het verzoekschrift.

Door het luiden in zijn § 1, het recht op eerbiediging van het familiaal leven, artikel 8 bedoelt eerste dat de Staat niet mag zich inmengen in de uitoefening van dit recht, behalve onder strikte voorwaarde bepaalde in § 2 van het art.8. Zoals het Hof het heeft aangehaald in de "Belgische taalzaak " , dit in essentie voor doel het individu te beschermen tegen de arbitraire statelijke inmengingen, (arrest 23.07.1968, serie A no 6, p. 33., § 7), het is hier de bedoeling niet enkel vanuit negatieve kant om zich niet te mengen, maar wel als positieve daden ter aanmoediging van eerbied van het privé/familiaal leven,...."

Het is wel duidelijk dat het beschermd recht in deze verdragsbepaling, de lidstaten verbiedt om zich niet in te mengen in het familiaal leven van hun burger, uit dezelfde verdragsbepaling, onderschept het Hof het autonoom karakter van de notie van het familiaal leven.

Om het schrijven te verduidelijken, moet er in herinnering gebracht het arrest Paradiso en Canelli t/ Italia(Grote kamer, § 140) van 24.01.2017, Het onderschept de vraag over het bestaan of niet van het "familiaal leven", het is ten eerste kwestie van feiten afhankelijk van de praktische realiteit over de persoonlijke en reële banden in volgen woorden: " de vraag over het bestaan of niet van familiaal leven is ten eerste feitenkwestie, dat afhangt van het bestaan of niet van persoonlijke banden (Marckx t/België) van 13.06.1979, §31,serie A no 31 en K en T t/ Finland, § 150). De notie van familie uit art. 8 RVRM heeft te maken met relaties gebaseerd op huwelijk, maar ook degene die zijn gebaseerd op andere "familiale" banden, de facto, wanneer partijen samenwonen buiten huwelijkse banden of wanneer andere elementen aanwijzen op het bestaan van voldoende constante en stabiele relatie".

Het Hof voegt zelf toe in § 141 dat "bepalingen van art.8 vrijwaren niet het recht om familie te stichten, ook niet het recht om te adopteren (E.B t/ Frankrijk(GC) no 43546/02, § 41, 22.01.2008) Het recht op eerbied van "familieleven", beschermt niet het de simpele wil om familie te stichten; het veronderstelt het bestaan van een familie (Marckx, § 31), in minima een potentiële relatie dat zich kon ontwikkelen , bv. Tussen een natuurlijke vader en een kind geboren buiten het huwelijk (Nylund t/ Finland, dec), no 27110/95, HRM 1999-VI), uit een relatie uit een huwelijk dat echt/reële is , zelfs indien er nog geen spraak van familieleven het geval was op voldoende wijze vast stellen (Abdulaziz, Cabales en Balkandali t/ GB) van 28. 05.1985, §62, serie A no 94) uit een relatie tussen vader en zijn legitieme kind, zeis in geval dat er bewezen wordt na jaren dat het niet zijn biologisch kind was(Nazarenko t/ Rusland, no 39438/13, § 58, HRM 2015(STUK) of uit een adoptieve relatie en niet fictief (Pini e. a. t Roemenië, nos 78028/01 en 78030/01, § 148, HRM 2004-V(stuk)" deze bepalingen zijn belangrijk voor wat betreft de situatie van de verzoeker en zijn relatie met Mevrouw OMBA Gracia, die er uit de bovenvermelde rechtspraken voortvloeien de bescherming uit. art 8 EVRM.

Net als de relatie tussen de verzoeker en moeder en broers, die allemaal zijn van Belgische nationaliteit en woonachtig in België sinds jaren. De familiale relatie die bestaan tussen hen is effectief, derhalve beschermd door dezelfde verdragsbepaling.

Het is ook zo dat Hof verklaart op reguliere wijze dat art. 8 van EVRM moet niet gelezen worden als een vrijwaring voor een vreemdeling om recht te putten om in een lidstaat de verblijven, zaak Üner t/ Nederland.

Alhoewel, het Hof onderscherpt het feit dat de verwijdering van een vreemdeling, die verblijft al een zeker tijd in een lidstaat, is een inbreuk op zijn privé-leven, zie Maslov e.a. t/ Oostenrijk, § 63: als volg: "Voorts, Het herinnert het feit dat al vreemdelingen, die wonen in lidstaat gedurende een zeker tijd, los van de duurtijd waarin ze zich gevestigd zijn in een lidstaat, waarin ze zijn te verwijderen, hebben niet noodzakelijk een familie-en-gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, niettemin, gelet op het feit dat art.8 beschermt ook het recht om relatie te hebben en te onderhouden met zijn medemens, net als de buitenwereld, dat dit soms deel uitmaakt van aspecten van sociale identiteit van een individu, men moet aanvaarden het geheel van sociale banden tussen langdurige vreemdelingen en de gemeenschap waarin ze leven, deel uitmaken van de notie van "privé-leven" in de zin van art. 8 EVRM, dit los van het bestaan dan niet van "familieleven", het verwijderen van gevestigde vreemdeling is derhalve te analyseren vanuit een inbreuk op zijn recht op privé-leven. Het is in functie van omstandigheden eigen aan de zaak, dat het Hof keuze maakt ofwel het gaat om "familie-leven dan wel om privé-leven" (Üner, § 59), in casu, de verzoeker die al een regelmatig verblijfstitel had gekregen van de Dienst Vreemdelingenzaken tussen 2012 en 2013, had al ontwikkelt sociale en familiale banden in België, We moeten onderscherpen het feit dat de regelmatigheid van dit verblijfstitel niet geschorst is geweest door een of feiten, die hem te verwijten zijn, maar wel uit het feit dat procedure zeer lang, zelfs te lang is geweest. De duurtijd van de procedure tot de verlenging van zijn verblijfstitel, langs een kant, en de wijziging door de regionale autoriteiten van de criteria om arbeidskaart te bekomen, langs de andere kant. Deze situatie heeft zich meerdere keren voorgespeld.

In dit opzicht, is de rechtspraak in de zaak Pormes t/Nederland niet van toepassing is in casu. Inderdaad, de verzoeker kan enkel beschouwd worden als een gevestigde vreemdeling. Want hij is ten eerste het lang binnen getreden op reguliere wijze door het aanvragen en het verkrijgen van een studentervisum, ten tweede, heeft hij verzocht om een verblijfstitel op 17.04.2009 o.b.v. art. 9bis van Vreemdelingenwet volgens de criteria gebaseerd op arbeid, daarvan kreeg hij een positief antwoord dan in 2011 voor een geldigheid lopend van 28.11.2011 tot 17.12.2012. Meerdere pogingen tot het verkrijgen van een verblijfstitel werden ingediend in verloop van tijd, ondanks zijn onderhouden van privé en familieleden, dat werd steeds sterk en diep, zowel met zijn moeder en broers, als met de Belgische gemeenschap, zodat hij niets meer van banden met zijn land van herkomst overblijft, vooral sinds het overleden van zijn vader in Congo.

In deze omstandigheden, is de verwijdering van verzoeker te zien als een inbreuk op recht op familieleden, dat hij gebouwd heeft gedurende al die jaren, dus op art. 8 EVRM aangehaald ter ondersteuning van middel.

Om aan te tonnen of de inmenging in het privé-leven is regelmatig, en dus de verwijdering toepasselijk op de vreemdeling, zonder inbreuk te doen aan de beschermde rechten door art. 8 EVRM, het Hof doet beroep op de criteria van het proportionaliteitsbeginsel, zoals dit voortvloeit uit het arrest Üner, § 54-58, dat luidt als volg:

"Het EHRM bevestigt vooreerst dot een staat, uit hoofde van het internationaal recht en met inachtneming van zijn verdragsverplichtingen, het recht heeft om de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op zijn grondgebied te controleren. Ze kunnen daarbij vreemdelingen die zijn veroordeeld wegens strafbare feiten uitzetten (zie onder meer Abdulaziz, Cabales en Balkandali tegen het Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67, serie A nr. 94, en Boujlifa tegen Frankrijk, 21 oktober 1997, § 42, verslagen van vonnissen en besluiten 1997-VI). Het EVRM waarborgt niet het recht van een vreemdeling om een bepaald land binnen te komen of er te verblijven en de verdragsluitende staten hebben, in het kader van hun taak van handhaving van de openbare orde, de bevoegdheid om een wegens strafbare feiten veroordeelde vreemdeling uit te zetten.

Ingrijpen in het privé- of gezinsleven van een persoon is echter in strijd met artikel 8 EVRM, tenzij dit kan worden gerechtvaardigd als "overeenkomstig de wet", er een of meer van de daarin genoemde legitieme doelen worden nagestreefd, en als het "noodzakelijk is in een democratische samenleving", dus als het is gerechtvaardigd door een dringende maatschappelijke behoefte en in het bijzonder als evenredig aan het nagestreefde legitieme doel (zie Üner tegen Nederland [GC], nr. 46410/99, § 54, EVRM 2006-XII). "

Er is sprake van inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van de verzoeker

In casu was de verzoeker - die reeds meerderjarig was ten tijde van de oorspronkelijke beslissing van 22 oktober 2013 - tweeëntwintig jaar oud. In zijn rechtspraak in migratiezaken heeft het EHRM als algemene regel vastgelegd dat de betrekkingen tussen volwassen familieleden niet noodzakelijkerwijs de bescherming van artikel 8 EVRM genieten zonder dat er sprake is van andere elementen van afhankelijkheid die meer inhouden dan de normale emotionele banden. Waar het jongvolwassenen betreft die nog bij hun ouders wonen en nog geen eigen gezin hebben gesticht, zijn zulke verdere elementen niet altijd nodig voor het EHRM. Het EHRM is er in casu ook van overtuigd dat de relatie van verzoeker met zijn ouders een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM vormt.

Noodzakelijk in een democratische samenleving

De relevante criteria om te beoordelen of de intrekking van de verblijfsvergunning en het opleggen van een inreisverbod noodzakelijk waren in een democratische samenleving en in verhouding stonden tot de legitieme doelstellingen zijn door het EHRM vastgelegd in zijn jurisprudentie (zie Üner, §§ 57-58, en Maslov, §§ 68-76).

In casu zijn de relevante criteria voor die beoordeling:

- *de aard en de ernst van de door de verzoeker gepleegde strafbare feiten;*
- *de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker in die periode;*
- *de duur van het verblijf van verzoeker in het land van waaruit hij wordt uitgezet;*
- *de soliditeit van de sociale, culturele en gezinsbonden met het gastland en met het land van bestemming; en*
- *de duur van de inreisverboden.*

Bovendien zijn voor een gevestigde migrant die zijn of haar kindertijd en jeugd geheel of grotendeels legaal in het gastland heeft doorgebracht, zeer ernstige redenen nodig om de uitzetting te rechtvaardigen (zie Maslov, § 75).

Het EHRM oordeelt dat in deze zaak aan deze criteria is voldaan en dat de belangenafweging correct is gebeurd. De verzoeker had vóór zijn achttiende verjaardag al drie strafrechtelijke veroordelingen. Sommige van de betrokken delicten - zoals mishandeling, diefstal met geweld en huiselijk geweld - kunnen zeker niet worden beschouwd als louter jeugddelicten. Bovendien heeft verzoeker na zijn achttiende verjaardag een gewapende overval gepleegd, wat ongetwijfeld een zeer ernstig misdrijf was. Zijn gedrag vormde dus zeker een bedreiging voor de openbare orde en veiligheid.

Het EHRM erkent dat de verzoeker sterke banden met Nederland heeft, en dat zijn banden met Marokko beperkt zijn. Hoewel het EHRM de praktische moeilijkheden die de vestiging in Marokko voor hem met zich meebrengt niet wil onderschatten, heeft de verzoeker echter geen enkel bewijs aangevoerd dat het voor hem onmogelijk of buitengewoon moeilijk zou zijn om zich er te vestigen. In het bijzonder is er geen enkel bewijs geleverd voor de stelling dat verzoeker niet in staat zou zijn om voor zichzelf te zorgen vanwege zijn lichte verstandelijke handicap. In dit verband wordt opgemerkt dat de aanvrager goed lijkt te hebben gepresteerd op school voordat hij ermee stopte en dat hij ook enige tijd in een callcenter heeft gewerkt. Ook wordt opgemerkt dat verzoeker is opgevoed door Marokkaanse ouders, dat hij een beetje Berbers spreekt - de taal van een aanzienlijk deel van de Marokkaanse bevolking en dat daar voor hem huisvesting beschikbaar is, ook al moet deze worden gerenoveerd. Bovendien heeft hij geen onderbouwde argumenten aangevoerd die de mogelijkheid voor zijn familie om hem in Marokko te bezoeken en via telefoon en internet in contact te blijven, in twijfel te trekken.

Het EHRM erkent eveneens dat het aan verzoeker opgelegde inreisverbod nog verdergaande gevolgen heeft dan de intrekking van zijn permanente verblijfsvergunning, aangezien het zelfs korte bezoeken aan Nederland onmogelijk maakt zolang de beschikking van kracht is. Gelet op de aard en de ernst van de door verzoeker gepleegde strafbare feiten en gelet op het feit dat het inreisverbod beperkt is tot tien jaar, meent het EHRM niet te kunnen vaststellen dat er geen evenwichtige belangenafweging zou zijn gebeurd.

Het EHRM twijfelt er niet aan dat de bestreden maatregelen zeer ernstige gevolgen zullen hebben voor het gezins- en privéleven van de verzoeker, gezien de duur van zijn verblijf in Nederland en zijn beperkte banden met zijn land van herkomst. Niettemin is het EHRM, met name gelet op het

aanhoudende en ernstige karakter van de overtredingen van verzoeker, van oordeel dat de nationale autoriteiten in deze zaak een juist evenwicht hebben gevonden, in die zin dat de uitzetting en het inreisverbod in verhouding staat tot de nagestreefde doelstellingen en derhalve noodzakelijk is in een democratische samenleving. Het EHRM concludeert dan ook dat er geen schending is van artikel 8 EVRM.

In Casu, Vermits de tegenpartij niet overgegaan is tot een grondig onderzoek van de zaak en geen zorg heeft getoond bij het afwegen van een juist en gerechtvaardigd evenwicht tussen het nagestreefde doel en de schade berokkende aan het gezinsleven.

In feite heeft zij een bevel tot het verlaten van het grond gebied aan de verzoeker overgemaakt ondanks het feit dat hij in België verblijft al sinds meer dan tien jaar en dat hij er in gezinsleven heeft opgebouwd met Mevrouw O. G.

Vermits de verzoeker een ernstige relatie onderhoudt met meerdere Belgsche rechtsingezetene burgers en daarenboven samenwonende is van een Belgische burger, wat neemt de stereotype argumentering van de aangevochten akte de persoonlijke situatie van de verzoeker niet in overweging door zich te beperken tot het vaststellen dat de verzoeker is een gevestigd vreemdeling in België.

Uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 19 januari 2012 blijkt dat de verplichting tot het nemen van een beslissing tot terugkeer jegens elke rechts ingezetene van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft, niet rechtsgeldig is indien de effectieve terugkeer van een vreemdeling een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM teweegbrengt.

Daarenboven verduidelijkt het artikel 74/13 van de wet van 1980 nog eens: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn afgevaardigde rekening met het hogere belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van een rechtsingezetene van een betrokken derde land", wat in casu is de situatie van de verzoeker en zijn moeder.

De tegenpartij hoefde dus geen automatisch bevel tot het verlaten van het grond gebied jegens de verzoeker nemen omwille van haar onregelmatig verblijf zonder zijn individuele situatie in overweging te nemen.

Dit is des te meer het geval vermits de verzoeker in België een privé- en gezinsleven met een Europees burgers(moeder, broers en vrienden etc) onderhoudt. Het gezinsleven van de eisers wordt dus beschermd door het artikel 8 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Bij toepassing van het artikel 8 van het EVRM : (...) heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld in zijn Arrest Conka t/België van 5 februari 2002 dat "de vereisten van het artikel 13, evenals die van andere rechtsbepalingen van het Verdrag, moeten een garantie bieden en niet enkel goodwill of een praktische uitwerking omvatten. Dit is één van de rechtsgevolgen van de suprematie van het recht, een van de fundamentele principes van een democratische samenleving, in samenhang met het geheel van de artikelen van het Verdrag (zie hiervoor, *mutatis mutandis*, *latridis t/Griekenland (GC)*, nr. 31.107/96, §58, EHRM 1999-11)" Uw Raad heeft dit rechtsprincipe in de praktijk gebracht en eveneens geoordeeld dat rekeninghoudende met het feit dat de vereisten van het artikel 8 van het EVRM, net zoals alle andere bepalingen van het Verdrag en garantie moeten bieden en niet enkel goodwill of een praktische uitvoering omvatten (EHRM, 5 februari 2002, *Conkra t/België*, § 83) enerzijds en het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (RvS, 22 december 2010, nr 210.029) en anderzijds komt het aan de administratieve overheid toe om over te gaan, alvorens een beslissing te nemen, tot een zo grondig mogelijk onderzoek van de zaak naargelang de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben».

De tegenpartij dient aldus een balans te maken tussen de huidige belangen en concreet uit te leggen waarom het privé- en gezinsleven van de eisers niet van de voorziene bescherming in het artikel 8 van het Europese Verdrag en Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zou kunnen en niet zonder zicht te stellen met het verschuilen achter de wet tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die, laten wij ons hieraan herinneren, het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden niet kan vervangen.

In dit geval kan er geen twijfel over bestaan dat er in hoofde van de Verzoeker, zijn moeder, broers en vrienden er wel degelijk een gezinsleven bestaat. De betwiste beslissing beperkt zich in dit opzicht tot het benadrukken dat: "Uit het administratief dossier blijkt dat er geen sprake kan zijn van het in overweging nemen van eventuele redenen verbonden met of wel gezondheidsproblemen of familiale omstandigheden die het uitvoeren van deze beslissing zouden kunnen verhinderen in de zin van het artikel 8 EVRM». Dit is overduidelijk niet voldoende om het bestaan van een gezinsleven van de verzoeker niet in vraag te stellen en geen onderzoek in te stellen naar de schending van haar privé- en gezinsleven, alsook haar gezondheidstoestand door de betrokken beslissing.

Het is onbetwistbaar dat de aangevochten beslissing afbreuk doet aan dit gezinsleven vermits zij een scheiding van het gezin voor een gevestigde vreemdeling teweegbrengt. Het komt aldus aan de tegenpartij toe om een grondig onderzoek te voeren in dit geval, wat hier niet gebeurd is.

De houding van de tegenpartij is des te betwisten doordat zij geen gelegenheid heeft geboden aan de verzoeker om die gegevens, met name zijn gezinstoestand, net als zijn familietoestand naar voor te brengen die een maatregel ter verwijdering moeten ontkrachten. In dit geval is het noodzakelijk vast te stellen dat de tegenpartij geen zorg heeft gedragen om een rechtvaardig evenwicht tussen het beoogde doel in de aangevochten akte en de ernst van de aantasting van het respect voor het privé- en gezinsleven van de eisers te bewerkstelligen (RvS, nr 100.587, 7 november 2001 , [http : //www.raadvst_consetat.be](http://www.raadvst_consetat.be)).

Uit de argumentatie van de betwiste beslissing blijkt eveneens dat de tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de bijzonderheden in deze zaak waaronder onder andere de belangen met betrekking tot de artikels 8 en 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en het artikel 74/13 van de Wet.

Bij gevolg beantwoordt de argumentatie niet aan de wettelijke voorschriften.

In een gelijkaardig geval heeft uw Raad het volgende beslist :

"In het geval dat de eiseres niet betwist nog een gezinsleven in België meer te hebben en indien zij van haar partner gescheiden is, is het desalniettemin de verwerende partij die in gebreke is door geen rekening gehouden te hebben met haar privéleven en niet overgegaan te zijn tot een afweging van de feiten, zoals vereiste door het artikel 8 van het EVRM.

4.4. In dit opzicht constateert de Raad effectief dat zowel uit het administratief dossier als uit de aangevochten beslissing zelf blijkt dat de eiseres beroep heeft gedaan op het bestaan in haar hoofde van een privéleven tot stand gebracht in Frankrijk sinds haar aankomst meer dan tien jaar geleden.

Een gelijkaardige argumentatie, die zich definitief beperkt tot het terugverwijzen naar het wettelijke karakter van de opgeworpen schending van het privéleven getuigt niet van de bezorgdheid van de verwerende partij om een rechtvaardig evenwicht tussen het beoogde doel in de aangevochten akte (respect voor de wettelijke voorwaarden voor een verblijf enerzijds en de ernst van de aantasting van het respect voor het door de eiseres opgeworpen privéleven en haar gezondheidstoestand dat zij heeft kunnen uitbouwen in België in het kader van een wettelijk verblijf haar toegekend gedurende meer dan tien jaar.

De Raad stelt tevens vast dat de verwerende partij vervolgens in haar aangevochten beslissing "de aard en de duurzaamheid van de gezinsbanden van de betrokken persoon in overweging heeft genomen en de duurtijd van haar verblijf in België alsmede het bestaan van familiebanden en culturele of sociale banden met haar land van oorsprong". Desalniettemin blijkt naast deze laconische bevestiging van doorslaggevende aard dat de Raad vast stelt dat het respect voor dit onderzoek naar de proportionaliteit, opgelegd door het artikel 13 §4, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 de verwerende partij niet vrijstelt van het overgaan tot het onderzoek naar de proportionnalité vereist door het artikel 8 van het EVRM, van zodra de elementen in de zaak evenzeer kunnen aangemerkt worden als van doorslaggevende aard volgens dit artikel 8.

4.5. Uit deze voorafgaandelijke overwegingen kunnen wij afleiden dat het middel, beknopt weergegeven, gegrond is en een schending van het artikel 8 van het EVRM omhelst. Dit is afdoende om de annulatie van de aangevochten akte te rechtvaardigen. Het is bij gevolg niet noodzakelijk de andere ontwikkelingen van het enige middel te onderzoeken die, gesteld dat zij gegrond zijn, een annulatie met

verder strekkend er gevolgen zouden kunnen teweeg brengen CCE nr 306.717 van 12 juli 2018; nr. 173.667 van 29 augustus 2016).

Aldus kunnen wij gewagen dat de aangevochten akte slecht gemotiveerd is en geannuleerd dient te worden en dat de tegenpartij absoluut geen rekening houdt met het privé- en gezinsleven, net als de gezondheidstoestand van de eiseres en evenmin met het hogere belang van haar kind.

Vermits dit gezin een belangrijke sociale identiteit vormt en het duidelijk in het belang van het kind is om te leven bij zijn twee ouders, in casu de vader van verzoeker is al overleden, men mag hem niet scheiden van zijn moeder. Uw Raad heeft ons nog hier aan herinnerd in haar Arrest CCE 198.145 waarbij de nadruk werd gelegd op de dubbele draagwijdte van het principe van het hogere belang van het kind : het in rekening nemen van de gezinskern en het rekenschap geven aan het welzijn van het kind.

In dit geval dienen wij vast te stellen dat de tegenpartij onvoldoende belang heeft gehecht aan het hogere belang van het kind van de moeder van de verzoeker en niet over is gegaan tot een individueel onderzoek en evenmin de proportionaliteit heeft nagegaan, want dan zou ze te komen te weten dat de eiseres een preciaire gezondheidstoestand had.

De tegenpartij heeft absoluut geen rekening gehouden met het privé-en het gezinsleven van de ezoeker in België. De toepassing van het principe van behoorlijk bestuur, waaronder het principe van de proportionaliteit en de plicht tot zorgvuldigheid hadden de tegenpartij moeten nopen tot het grondig analyseren van de situatie van de eiseres en haar kind, wat hier niet het geval is. Daardoor schendt de verwerende partij het artikel 8 van het EVRM, het artikel 7 van het Charter, het artikel 22bis van de Belgische Grondwet en de rechtsverplichtingen verbonden aan de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsprincipe.

Tenslotte is de verzoeker gevestigd vreemdeling, met geen verblijvende band in Congo, zodat een beslissing tot teruggrijving naar Congo, in een erg en moeilijk te hestellen nadeel zal brengen aan de preciaire administratieve toestand van de verzoeker, wat ook strijdig is met artikel 8 EVRM.

Uw Raad heeft reeds recht gesproken dienaangaande : "De raad beschouwt, waar haar betreft, prima facie, dat de verschillende elementen voldoende aantonen dat de verzoeker in België sinds 2009 als student, sinds 2011 als arbeider een voldoende actieve beroepsbezigheid uitoefent om in aanmerking te komen voor een omschrijving van een privéleven in de zin van het artikel 8 van het EVRM" (CCE, Arrest nr 103.996 van 30 mei 2013).

Elke inmenging in dit privé- en gezinsleven moet gerechtvaardigd worden door een dringende sociale noodzaak en in evenredigheid zijn met het nagestreefde wettelijke doel (artikel 8 § 2 :zie met name de arresten EHRM Dalia t/Frankrijk, Arrest van 19 februari 1998 §52 en Aichemi t/Frankrijk, 26 september 1997, §34).

Deze noodzaak weerspiegelt zich in de bijzondere situatie van de eiseres, in concreto, in functie van haar "huidige belangen" (EHRM, Boulton, op cit., §40 en §§ 47 en volgende).

De maatregel is in grote mate een aantasting van het privé- en gezinsleven van de eiseres vermits zij het verblijfsrecht, het recht op werk en de sociale ontplooiing binnen het gezinsleven vernietigt.

Een dergelijke beslissing zal een einde stellen aan het voormalig toegekende verblijfsrecht door Frankrijk voor de vreemdeling en een inbreuk van haar privé- en gezinsleven teweegbrengen, alsook levensrisico vormen voor de verzoeker, rekening houdend met zijn gezinstoestand in Congo.

De tegenpartij kan derhalve een dergelijke beslissing niet automatisch nemen zonder inbreuk te doen aan de vereisten van het artikel 8 van het EVRM die het respect voor het privé- en gezinsleven garandeert (in een gelijkaardige betekenis, met name, RvS, nr 241.520 van 17 mei 2018 en RvS, nr 241.534 van 17 mei 2018).

De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met haar privéleven en is niet overgegaan tot een in overwegingneming van de feiten, zoals vereist door het artikel 8 van het EVRM. De beslissing dient derhalve geannuleerd te worden.

5. *M.B.T. ANNULATIE verzoek van verbod om een grondgebied te betreden gedurende 3 jaar vormt een Moeilijk te herstellen nadeel dat de aanvraag tot schorsing rechtvaardigt.*

Vermits de betwiste beslissing de eisers verplicht om België te verlaten voor ten minste 3 jaar.

Deze laatste leidt in België een privé- en gezinsleven, beschermd door het artikel 8 van het EVRM.

Deze inbreuk wordt enkel toegelaten voor de strikt limitatief opgesomde gevallen in de alinea 2 van het artikel 8 van het EVRM, wat hier niet het geval is.

Dit vormt aldus een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel.

Uit de rechtspraak blijkt dat het BVG dat haar opgelegd werd de facto nietig is wegens het feit dat er hier een risico tot schending van het artikel 8 voorhanden is (CCE nr 90.061, 19 oktober 2012, CCE nr 103.966 van 30 mei 2013).

De Raad van State heeft geoordeeld dat elke inbreuk op het privé- en gezinsleven een risico op een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt (Raad van State, Arrest Ouarrana nr. 79.089 van 04/09/1999). Derhalve dient deze beslissing geschorst te worden wat haar uitvoering betreft tot aan haar nakende annulatie.

Uit hetgeen voorafgaat, kunnen wij stellen dat deze situatie een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt en vormt een inbreuk op de substantiële vormvereisten op straf van nietigheid, vooral wanneer het gaat om gevestigde vreemdeling, die geen recht op krijgt op verdediging op correcte wijze, ook geen recht op verhoor te hebben voordat een administratieve overheid een definitieve beslissing tegen hem neemt, conform art. 62 van Vreemdelingenwet.

Overwegende dat de betwiste beslissing is gemotiveerd als volg:

Overwegende dat zulke beslissing specifiek en direct tast aan rechten van de verzoeker anders dan enkel het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op dezelfde dag; Dat in dat opzicht, artikel 11-2 van de Richtlijn 2008/115/CE waarop is de beslissing gebaseerd, als volg luidt:

"De duurtijd van het verbod het grondgebied van lidstaat in te treden is vastgesteld rekening houdend met eigen omstandigheden verbonden aan de desbetreffende situatie en mag niet 5 jaar overgaan"; Dat deze precisie de bedoeling heeft de bescherming van de betrokkene vreemdelingen ter motieven van hun effecten;

Dat de te vrijwaren rechten, o.a.; zijn recht verdediging, recht op verhoor door de administratieve overheid en tegen het verbod het grondgebied in te treden.

Dat de Rechtspraak van Rst in deze materie doet herinneren het volgende:

" het recht voor een ieder om te worden verhoren om kennis te geven, in een efficiënt en effectieve wijze, zijn standpunt tijdens een administratieve procedure en voordat de administratieve overheid zijn beslissing neemt, die een negatieve impact kan hebben op zijn belangen, is bepaald door een algemeen rechtsbeginsel van Europees recht, dat voortvloeit uit het recht op verdediging , toepasselijk in casu.

Dat de omstandigheid dat de verwerende partij zijn standpunt heeft te kennis gebracht van de verzoeker over het bevel het grondgebied te verlaten, impliceert niet dat ze tegelijkertijd zijn mening heeft ter kennis gebracht van de verzoeker over haar standpunt inzake het verbod het grondgebied binnen te treden.? Zoals eerder gezegd, het gaat om twee verschillende beslissingen, opgenomen voor twee verschillende motieven, zodat de tegenpartij had ook moeten ter kennis brengen de verzoeker van haar beslissing houdend het verbod het grondgebied binnen te treden in een apart document dan hetgeen houdende beslissing van het bevel tot het verlaten van het grondgebied, voorts, de tegenpartij had de verzoeker eerste de mogelijkheid gegeven om zijn standpunt te uiten, voordat ze haar beslissing naam.

Dat de tegenpartij geen eerbieding van het recht verdediging heeft gehad, toen ze deze laatste beslissing naam zonder de verzoeker te hebben verhoren."

3.2. In de mate het middel gericht is tegen het inreisverbod van twee jaar (en niet van drie jaar, zoals verzoeker voorhoudt), werd hoger vastgesteld dat het beroep, voor zover het is gericht tegen het inreisverbod, niet ontvankelijk is. Het middel wordt dan ook enkel onderzocht in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Verzoeker verwijst op uitgebreide wijze naar de jurisprudentie omtrent artikel 8 van het EVRM. De Raad dient evenwel vooreerst op te merken dat *in casu* niet blijkt dat er sprake is van aanwezigheid op het grondgebied van de minderjarige kinderen. Verzoekers uitgebreide verwijzingen naar rechtspraak in dit verband zijn dan ook niet dienstig bij de beoordeling van de zaak.

Daarnaast dient de Raad op te merken dat verzoeker weliswaar op 28 november 2011 in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd gemachtigd tot tijdelijk verblijf tot 17 december 2012. Latere aanvragen uit 2015 en 2018 werden echter telkens geweigerd. Op 5 juni 2018 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd met een inreisverbod van drie jaar. Latere aanvragen tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werden op 9 april 2019 en 21 november 2019 geweigerd. Verzoeker wordt dan ook niet bijgetreden in de mate hij voorhoudt dat de bestreden beslissing een einde maakt aan een reeds toegelaten verblijf op het grondgebied.

Met betrekking tot verzoekers gezinsleven, motiveert de bestreden beslissing:

“Betrokkene verklaart bij zijn vriendin in Vorst te wonen, (...) 26. De naam van zijn vriendin is O. G. Hij zegt dat ze de Belgische nationaliteit heeft en dat en ze geen kinderen hebben. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart ook dat hij 3 broers in België heeft met de Belgische nationaliteit. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt, immers, zijn broers kunnen zich begeven naar Congo D.R. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo D R. geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart dat hij hier wil blijven omdat zijn 3 broers hier officieel wonen en dat zijn vader gestorven is in Congo. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

Verzoeker verwijst in zijn middel *in concreto* naar de aanwezigheid van zijn moeder en broers die van Belgische nationaliteit zijn. De Raad wijst er evenwel op dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de relaties tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Ook met betrekking tot de relatie met zijn broers, moet erop gewezen worden dat ‘*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Waar verzoeker erop wijst dat hij tussen 2012 en 2013 een verblijfstitel had en dat hij in deze periode zijn banden in België heeft ontwikkeld, blijkt uit de gegevens van de zaak dat verzoeker reeds sedert 2012 niet meer regelmatig op het grondgebied verblijft, meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en dat zijn verschillende verblijfsaanvragen werden geweigerd. Het enkele feit dat hij ooit gedurende een jaar gemachtigd is geweest tot verblijf, houdt niet in dat de relatie met zijn volwassen familieleden hierdoor bijkomende elementen van afhankelijkheid hetzelfde zijn ontstaan die verder zouden gaan dan de gewoonlijke affectieve banden. In de mate verzoeker verwijst naar de criteria volgens welke een einde kan worden gesteld aan het verblijf van een gevestigde vreemdeling (de zgn. *Üner*-criteria), treedt de Raad verzoeker niet bij. Met de thans bestreden beslissing wordt immers geen einde gesteld aan verzoekers verblijf als gevestigde vreemdeling.

Waar verzoeker aanvoert dat hij een partnerrelatie heeft in België, merkt de Raad op dat verzoeker zich bewust was van het precaire verblijf en de mogelijke gevolgen hiervan op het beleven van de partnerrelatie. Er blijkt niet dat verzoeker heeft gepoogd een verzoek tot gezinshereniging in te dienen op grond van deze relatie. In de mate wordt verwezen naar het feit dat zijn partner een kind heeft, merkt de Raad op dat verzoeker geheel in gebreke blijft zijn relatie en de mogelijke afhankelijkheidsband van dit kind uiteen te zetten. De bestreden beslissing motiveert dan ook terecht dat er geen sprake is van gemeenschappelijke kinderen.

Verzoeker maakt dan ook geen schending aannemelijk van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat de tweede bestreden beslissing betreft: het inreisverbod van 13 juli 2021. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft verder geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing (het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 13 juli 2021) kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT